695/04

Den 16. april 2004 blev i sag nr. 61.407:

xxxxxx xxxxxxxxx xxxxxx
xxxxxxxxx x
xxxx xxxxxxxxx

mod

Popermo Forsikring G/S
Dalumvej 89
5250 Odense SV

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Popermo Forsikring G/S, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at det anmeldte hændelsesforløb ikke er et ulykkestilfælde i forsikringsbetingelsernes forstand.

Klageren, som er politiassistent, blev under sin udstationering i Kosovo udsat for voldsomme begivenheder herunder en voldsom hændelse den 14/3 2001, hvor han befandt sig i et køretøj, der var omspændt af flammer.

I forbindelse med sagsbehandlingen i Arbejdsskadestyrelsen blev der udarbejdet speciallægeerklæring af 3/4 2003, hvoraf det bl.a. fremgår:

> "JHL [klageren] fortæller, at han var med i en afdeling i Kosovo som skulle tage sig af de særlige besværlige og vanskelige opgaver. Den egentlige opgave var at uddanne Kosovo-albansk politi.
>
> De specielle og vanskelige opgaver bestod bl.a. i at være bodyguard for dommere, anklagere og krigsforbrydere, som skulle køres til og fra domstole. Endvidere skulle han køre rundt med serbiske politikere. Transporterne foregik i armerede køretøjer.

Efterfølgende har JHL ofte tænkt på, hvor farligt jobbet egentlig var, bl.a. også da de danske politifolk skulle bo blandt befolkningen.

Da han blev sendt derned, havde han ikke forestillet sig at missionen var så hård og farlig, som den var, og da han først stod midt i det, tænkte han ikke så meget over det. Så længe adrenalinen pumpede rundt i kroppen, tænkte JHL ikke nærmere over faren.

Den traumatiske begivenhed som især har påvirket JHL har han selv beskrevet særdeles godt og udførligt. Hertil kan jeg tilføje. Redningsaktionen for at hente de pakistanske FN-folk som boede i den nordlige del af Mitrovica var en pludselig beslutning og dårligt planlagt. Blandt andet var politifolkene slet ikke udrustet med nødvendig påklædning til en sådan aktion. Der ud over var der dårlig kortlægning af, hvor man skulle køre hen samt manglende kommandolinie.

De var 8-9 pansrede køretøjer med 30-30 personer i alt, der deltog i redningsaktionen. Normalt kommer de ikke i den nordlige del af Mitrovica, idet det var yderst farligt.

Da HJL kørte ind i området tænkte han på, at det var en helt anden situation end han havde forestillet sig, da han tog ned til Kosovo. JHL beskriver situationen overfor mig nøjagtig som han har beskrevet i brevet af 26.12.02.

JHL fortæller, at han og den anden danske politimand i sidste øjeblik nåede at komme ind i den pansrede mandskabsvogn sammen med de pakistanske politifolk. Fortæller at mandskabsvognen blev overhældt med benzin og antændt. Der blev voldsomt varmt i mandskabsvognen og JHL regnede med, at der var omkring 50 grader.

Da de sidder i mandskabsvognen var der en råben og brag at sten, som konstant ramte køretøjet. Efterfølgende blev store jernstænger slået mod bilen, og der var skud - blandt andet var der flere skud mod den pansrede rude, og JHL var bange for hvornår det ville lykkes at slå hul i ruden. Under forløbet gik de pakistanske politifolk fuldstændig i panik. Rundt om bilen var der 'sort' af mennesker.

JHL vidste, at de ikke kunne køre videre, men vidste ikke hvorfor. Det var først bagefter at han fik at vide, at der var en bus der spærrede vejen. JHL forsøgte at berolige sig selv og den danske kollega J.

JHL var ikke i tvivl om, at serberne ønskede at slå dem ihjel. Da de skød og bankede mod ruden, tog JHL afsked med livet, og var fuldstændig sikker på ikke at overleve.

Spekulerede på om han ville blive dræbt ved at blive skudt, brændt op eller sprængt ihjel af en granat.

Blev på et tidspunkt klar over, at Nato ikke ville komme dem til undsætning. Tænkte på, at det var synd for hans børn at han skulle dø og spekulerede på, hvordan det skulle gå fremover med hans børn (var nyligt separeret). Synes at han havde brugt for lidt tid sammen med børnene.

Efterhånden accepterede JHL at han skulle dø. JHL har aldrig tidligere oplevet noget lignende, og altid tidligere følt sig usårlig. Pludselig var han fuldstændig magtesløs og kunne kun vente på at blive skudt, brændt ihjel eller blive dræbt på anden vis (bl.a. på grund af iltmangel i den pansrede mandskabsvogn). Efter episoden fik han at vide, at serberne havde raketter, som de kunne have brugt imod dem. For JHL viser det at meningen var at slå dem ihjel.

Da de endelig kunne køre derfra, gik deres vogn i stå flere gange, og JHL var bange for at de - som det eneste køretøj - kunne ende med at stå alene tilbage. De kom ud af det serbiske område uden dræbte. Bagefter fandt JHL ud af, at 3 skud på det samme sted i ruden ville kunne have lavet hul i ruden.

Efter denne aktion fik J.H.L. en kort samtale med en psykolog fra Rigspolitichefen. J.H.L. fortsatte imidlertid med at køre videre i højeste gear. Fortsatte med sit farlige erhverv i Kosovo uden at få symptomer.

Efter at J.H.L. havde været 8 måneder i Kosovo, fik han 3 måneders orlov, hvor han var 2 måneder sikkerhedsrådgiver for FN's Flygtningehøjkommissariat i Georgien. Skulle der besøge danske militærfolk og køre med disse i området. Da han skal køre i FN-køretøjer magen til dem han kender i Kosovo, begynder han at ryste og kunne ikke føre en samtale. Blev angst og følte at hans indvolde skulle gå løs. Kunne ikke trække vejret og kunne ikke strække sine ben. Denne oplevelse kom 4 måneder efter det voldsomme angreb han oplevede i Mitrovica.

J.H.L. fik det skidt hver gang han kørte i FN's armerede biler i Georgien og Abkhasien. Det går da op for J.H.L., at der er noget galt med ham.

…

Resumé og konklusion

Snart 40-årig gift politimand, tidligere uddannet til politiassistent.

Marts 2001 oplevede J.H.L. et særdeles voldsomt traume i forbindelse med at han var udstationeret i Kosovo. I forbindelse med serberes overfald af FN-konvoj var

J.H.L. i yderste livsfare. I den forbindelse tog J.H.L. afsked med livet, men overlevede med nød og næppe.

Får først tegn på PTSD da han vender tilbage til Danmark.

Symptomerne er øget i takt med at J.H.L. har fået almindeligt politiarbejde, hvor han kan udsættes for voldsomme begivenheder.

Har stort set samtlige symptomer på PTSD.

Ifølge min vurdering, lider J.H.L. af posttraumatisk belastningsreaktion i svær grad. Har mangfoldige psykiske symptomer hver gang han er på arbejde, men har også mange symptomer i sin fritid.

Har måttet nedsætte sin arbejdstid til 24 timer ugentlig for at kunne klare sit arbejde, hvilket jeg skønner er maksimalt antal timer han formår at arbejde.

Jeg skønner at J.H.L.'s symptomer på PTSD er en arbejdsskade, idet han pådrog sig svær psykisk traume i forbindelse med arbejde som politiassistent i Kosovo.

I den forbindelse skal det anføres, at J.H.L. før det psykiske traume i marts 2001 var psykisk velfungerende uden psykiske problemer.

J.H.L.'s arbejdsskade har medført indtægtstab, idet han nu som nævnt kun kan klare at arbejde 24 timer ugentlig – og for overhovedet at klare dette skal have særlige hensyn for at kunne klare en 24-timers arbejdsuge.

Jeg skønner at J.H.L. har pådraget sin varige psykiske skader som følge af PTSD som følge af arbejdsskaden."

Hændelsen er den 4/6 2003 anerkendt af Arbejdsskadestyrelsen som en arbejdsskade.

I selskabets skrivelse af 19/6 2003 til nævnet hedder det bl.a.:

"Den 14/3 2001 skete der ikke en pludselig udefrakommende indvirkning på legemet som havde en påviselig skade af dette til følge. Forsikringstagerens posttraumatiske belastningsreaktion er udviklet over et tidsrum og ikke på et tidspunkt. Ifølge speciallægeerklæringen mærkede forsikringstageren først tegn på den posttraumatiske belastningsreaktion da han vendte tilbage til Danmark.

Forsikringstageren var udsat for voldsomme hændelser under hele sit ophold i Kosovo, men der skete ikke den 14/3 2001 en pludselig udefrakommende indvirkning på legemet som havde en påviselig beskadigelse til følge. Efter vores opfattelse skete der heller ikke noget ud over det forventelige når man udsendes til et krigsområde, slet ikke når henses til at det af forsikringstagerens oplysninger til overlæge B. fremgår at forsikringstageren var med i en afdeling af Kosovo der tog sig af særlige besværlige og vanskelige opgaver.

Da der ikke den 14/3 2001 skete et ulykkestilfælde således som vi beskriver dette i forsikringsbetingelsernes § 1.1.a, må vi overfor Ankenævnet fastholde at definitionen for et ulykkestilfælde ikke er opfyldt.

Vi har noteret os at Arbejdsskadestyrelsen har anerkendt hændelsen, men at en hændelse dækkes af lov om sikring mod følger af arbejdsskade, er sædvanligvis uden betydning for sagens behandling i Ankenævnet if. nævnets sædvanlige praksis."

Klageren er utilfreds med selskabets afgørelse og henviser til, at hans lidelse ikke er udviklet over et tidsrum, men kan alene føres tilbage til det pludselig udefra kommende angreb på hans person den 14/3 2001.

I en skrivelse af 25/7 2003 fra klageren til nævnet hedder det bl.a.:

"Popermo anfører endvidere at der ikke er sket noget, der ikke var forventeligt i et krigsområde. Det skal slås fast, at vi som danske politifolk, ikke blev sendt til et krigsområde. Krigen var slut og det FN mandat som dansk politi arbejdede ud fra, var ikke at skulle sikre fred, men i samarbejde med det nye Kosovo politi, at sikre lov og orden. Altså i princippet ganske almindelige politimæssige opgaver som vi også kender dem fra Danmark."

Forsikringsbetingelserne indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

"**Forsikringens omfang**

1. Ulykkestilfælde.

a. Forsikringen giver ret til erstatning ved ulykkestilfælde, hvorved forstås en tilfældig af den forsikredes vilje uafhængig pludselig udefra kommende indvirkning på legemet, som har en påviselig beskadigelse af dette til følge.

Nævnet udtaler:
Nævnet finder, at sagen på grund af dens principielle juridiske karakter og usikkerhed om bedømmelsen af såvel de tilvejebragte faktiske oplysninger som de foreliggende lægelige vurderinger bør afgøres ved domstolene, jf. § 4, stk. 1, i nævnets vedtægter.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Nævnet kan ikke afgøre sagen.

J. Hermann